

Hrana bună

Hrana bună

Matei 14.13-21

Introducere

Toate întâmplările relatate în Biblie au avut loc exact așa cum sunt prezentate și ca urmare sunt realități istorice. Aceasta face marea diferență între această carte prețioasă și cărțile de istorie scrise de oameni. Hrănirea mulțimilor a avut deci loc așa cum o relatează Biblia. Domnul a făcut o minune, pentru că El este atotputernic.

În același timp, în relatările biblice găsim o simbolistică spirituală adâncă. Cine trece cu vederea acest lucru, pierde o mare binecuvântare. Domnul Isus Însuși a dat anumitor întâmplări din Vechiul Testament o simbolistică spirituală. El ne arată însemnătatea spirituală a șarpelui de aramă, pe care Moise l-a ridicat în pustiu pe o prăjină, pentru ca toți cei care se uitau prin credință la acel șarpe, să fie vindecați. „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.14, 15). Un alt exemplu este Iona în pânțele marelui pește. Această întâmplare vorbește simbolic despre punerea în mormânt a Domnului Isus. „Pentru că, așa cum Iona a fost în pânțele peștelui celui mare trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți” (Matei 12.40).

Domnul Isus Se retrage

Punctul de plecare al hrănirii mulțimilor a fost moartea lui Ioan Botezătorul. El, cel mai mare profet al vechiului legământ, a fost omorât prin capriciul unei femei rele. De ce a fost el cel mai mare profet? Pentru că el a pregătit calea Domnului. El a mers înaintea Lui și a pregătit poporul lui Dumnezeu pentru venirea lui Mesia. Aceasta este cea mai mare slujbă pe care o poate face un om: să pregătească în inimile oamenilor o cale pentru Domnul.

Moartea lui Ioan Botezătorul l-a mișcat atât de mult pe Mântuitorul nostru, încât, atunci când a auzit de aceasta, a plecat de acolo. Dar omorârea lui Ioan avea și o altă însemnătate. Ea era semnul pentru faptul că oamenii nu-L vor accepta pe Domnul Isus. Și El va fi respins și omorât de masa poporului. Acest lucru s-a întâmplat pe crucea de la Golgota. Acolo, El a fost lepădat definitiv de oameni. Știind aceasta, Domnul a plecat de acolo. Prin aceasta a arătat că va pleca de la oameni și Se va întoarce în cer. El a ocupat locul „afară din tabără” (Evrei 13.13).

El a plecat într-un loc pustiu, ca să fie singur. Aceasta vorbește despre punerea Sa deoparte, despre despărțirea Sa, despre sfințirea Sa în cer. În Ioan 17.19, El spune cu privire la întoarcerea Sa în cer: „Și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi.” Cine dorește să fie acum la Domnul, trebuie să-L urmeze, trebuie să meargă afară la El și poate să se unească în cugetul său cu Cel care S-a întors în cer. Acest lucru ne este prezentat în acele mulțimi, care L-au urmat pe jos, pentru a fi cu El. Domnul Se interesa de acești oameni. Văzându-i, Lui i S-a făcut milă de ei.

Îndemnul pentru noi îl găsim în Evrei 13.13: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui.” Aceasta este o cale și un loc al ocării, dar și un loc în care Domnul binecuvântează. Suntem noi gata, ca și oameni credincioși, să-L urmăm cu toată inima și astfel să părăsim lumea? Atunci, în inimile noastre suntem legați cu El, Cel ceresc, iar El Se interesează în mod deosebit de noi.

Domnul Isus a vindecat pe bolnavii mulțimilor

El a vindecat pe bolnavii mulțimilor. Aceasta înseamnă că toți cei slabi și bolnavi au fost vindecați de Domnul. Dar ne arată și faptul că Domnul Isus Se interesează mult de frații slabi, că Se preocupă în mod deosebit cu ei. Sunt câteodată copii ai lui Dumnezeu care nu frecventează regulat strângerile laolaltă ale credincioșilor. Acest lucru nu este bun. Dacă avem astfel de frați în adunarea noastră locală, trebuie să ne preocupăm în mod deosebit de ei.

În Ioan 20.27, Domnul Isus ne dă modelul desăvârșit în acest sens. Ucenicii erau acolo strânși laolaltă la o săptămână după învierea Domnului. Toma era acum și el prezent. Nu știm de ce cu 8 zile înainte nu fusese prezent. Probabil, a fost prea trist. Dar ceilalți s-au preocupat cu el. Ei i-au spus: „L-am văzut pe Domnul.” Din păcate, acest îndemn nu a fost primit bine. Așa este deseori și astăzi și nu trebuie să ne mirăm. În răspunsul său aspru, Toma ar fi spus oarecum: Nu cred că L-ați văzut pe Domnul. Totuși, după o săptămână era împreună cu ucenicii. Tot așa și astăzi, un îndemn primit cu greu poate să aibă totuși un efect bun prin harul lui Dumnezeu.

Domnul a pășit în mijlocul lor, și noi ne-am fi gândit că El Se va preocupa acum în mod deosebit cu Ioan, cu acest ucenic mai special, care stătuse cu capul pe pieptul Lui în seara dinaintea crucificării Sale, sau cu Petru, care a exprimat câteodată cuvinte deosebite despre Domnul. Dar totuși nu, ci Domnul i s-a adresat personal lui Toma. Am putea spune: o adunare locală este bună, în măsura în care se preocupă de cei slabi care sunt în mijlocul ei.

Hrană într-un loc pustiu

Domnul Se găsea într-un loc pustiu cu mulțimile. Aceasta vorbește despre faptul că în prezența Domnului nu există hrană pentru carnea noastră, adică pentru natura noastră veche. În locul afară din tabără nu există nimic pentru mândria și ambiția omului.

Ucenicii propun să dea drumul mulțimilor. Aceasta nu a fost o propunere bună, iar Domnul a răspuns: „N-au nevoie să meargă.” De când Domnul S-a dus în cer prin moarte și înviere, El le dă celor ce îi aparțin hrană spirituală. Aceasta este marea învățătură a acestei întâmplări.

El Se îngrijește de noi astăzi din cer, pentru ca noi să nu suferim de foame spirituală. Nu este necesar să plecăm de la El.

Lucrarea ucenicilor

Atunci, Domnul le spune ucenicilor: „Dați-le voi să mănânce.” Acum vine înaintea noastră în imagine adevărul arătat în Efeseni 4.8-11: „Suindu-Se în înălțime, a robit robia și a dat daruri oamenilor...”

Domnul proslăvit în ceruri dă oamenilor daruri sub formă de persoane. Acestora le spune și astăzi: „Dați-le voi să mănânce.” Așa hrănește Domnul din cer Adunarea. Când Cuvântul lui Dumnezeu este pus înaintea inimilor și a conștiințelor, cei credincioși primesc hrană spirituală. Darurile există astăzi și sub formă scrisă, în cărți bune, care ne ajută să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Domnul dăruiește și astăzi Adunării frați ca și daruri pentru zidirea prin viu grai. Dacă vrem să creștem spiritual, trebuie să facem uz de acestea.

Frații, care sunt un dar al Domnului pentru Adunare, trebuie să învețe: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești.” Este conștiința faptului că pot să dea doar puțin. Ei nu că nu au nimic, ci au puțin. Când frații vestesc Cuvântul lui Dumnezeu în Adunare, atunci trebuie să se fi format înainte ceva în ei. Acest lucru are valabilitate pentru orice slujbă la care este dat mai departe Cuvântul lui Dumnezeu, de exemplu la școala duminicală, acasă etc. Noi putem da mai departe numai ceea ce Domnul a putut forma în noi.

Cinci pâini și doi pești

Ce înseamnă pâine și pește? Pâinea este ceea ce avem nevoie din punct de vedere spiritual, pentru a putea trăi zilnic prin credință. Este lucrul esențial pentru viață. Peștele este ceea ce ne dă Domnul în plus. Când Domnul Isus a împărțit hrană aici pe pământ, nu a dat niciodată numai pâine (a se vedea și Ioan 21). Așa lucrează Dumnezeu cu noi, chiar și în viața pământească. El ne dă hrană pentru menținerea vieții noastre, dar și pentru savurare. Ambele le luăm cu mulțumire din mâna Sa. În 1 Timotei 4.10 găsim pâinea. Dumnezeu este Susținătorul tuturor oamenilor, în mod deosebit al celor credincioși. În 1 Timotei 6.17 ni se arată peștele: Dumnezeu oferă din belșug pentru savurare. Astfel, Domnul dă hrana spirituală pentru menținere și pentru bucuria spirituală adâncă. Mana din pustiu vorbește despre nevoia zilnică (Exod 16.4). Exemplul dărniciilor lui Solomon față de împărăteasa din Seba ne arată savurarea. Ea era bogată și nu avea nevoie de nimic. Dar totuși, împăratul i-a dat tot ce și-a dorit (1 Împărați 10.13).

Cifra cinci vorbește despre faptul că omul este dependent de Dumnezeu. Frații care vestesc Cuvântul o pot face numai în dependență de Domnul. Cifra doi este numărul mărturiei și vorbește despre lucrarea noastră, pe care trebuie să o îndeplinim când îndreptăm Cuvântul spre inimile ascultătorilor: nu trebuie să fie ideile noastre, trebuie să fie o mărturie a Cuvântului lui Dumnezeu inspirat.

Domnul binecuvântează hrana și o dă să fie împărțită: „Aduceți-le aici la Mine.” A da mai departe hrană spirituală trebuie să fie în legătură cu rugăciunea. Noi putem să aducem mai întâi Domnului ceea ce dorim să prezentăm ascultătorilor, pentru ca El să binecuvânteze și să poată înmulți.

Dar înainte de a binecuvânta aici, a poruncit ca poporul să se așeze pe iarbă. Pentru Domnul era important nu numai să fie împărțită hrană, ci și ca aceasta să fie mâncată. Prima condiție pentru aceasta este ca noi să ne liniștim în prezența Sa, altfel nu putem primi Cuvântul. Acest adevăr important îl găsim în întreaga Biblie. Psalmul 23 spune că El ne dă odihnă în pășuni verzi și ne duce la ape liniștite. Un alt exemplu îl avem în Maria, care s-a așezat la picioarele Sale și a ascultat cuvintele Sale. Iarba verde despre care relatează Marcu (6.39) vorbește despre părășia vie cu Domnul. Așezarea la picioarele Domnului înseamnă în primul rând a veni la liniște, odihnă, dar și a avea părășie cu El.

Domnul privește apoi spre cer. El era Omul dependent, așa cum ni-l arată și Psalmul 16.1: „Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred.” El a cerut binecuvântarea cerului pentru acea hrană. Ce exemplu este El pentru noi ca Omul desăvârșit dependent! Principiul îl avem în Iacov 1.17: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit coboară de sus, de la Tatăl luminilor.”

După ce Domnul a binecuvântat hrana, nu a dat-o direct oamenilor, ci ucenicilor, pentru ca aceștia să o împartă mulțimilor. În aceasta vedem cum împarte astăzi Domnul din cer hrană spirituală pentru credincioși. El nu o lasă să cadă din cer, ci El folosește aici pe pământ instrumente, cărora El le-a încredințat daruri. Ei au lucrarea de a da mai departe poporului lui Dumnezeu hrana spirituală.

A mânca și a se sătura

Poporul care mânca vorbește despre primirea hranei spirituale în inimile noastre. În Ieremia 15.16 citim: „Cuvintele Tale au fost găsite și eu le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine veselia și bucuria inimii mele! Pentru că Numele Tău este chemat peste mine, Doamne Dumnezeul oștirilor.” De asemenea în Psalmul 81.10 citim: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg și o voi umple.”

Dacă ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința de a-L primi în inimile noastre, atunci vom fi binecuvântați din plin. Și pentru primirea Cuvântului lui Dumnezeu este nevoie de dependență. Acolo erau cinci mii de bărbați. Din nou apare cifra cinci, cifra care vorbește despre omul dependent de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu trebuie să deschidă inimile noastre, pentru ca binecuvântarea Cuvântului să găsească intrare. Și în acest sens suntem dependenți de El. Un exemplu în acest sens găsim în Fapte 16.14: Lidia a ascultat Cuvântul – aceasta a fost responsabilitatea ei. Dar Domnul i-a deschis inima – aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu.

Ei au mâncat și s-au săturat. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate sătura sufletele noastre și poate da răspuns la toate problemele noastre. Pentru greutățile din căsnicie, din familie și din adunarea locală, baza nu trebuie să fie psihologia omenească, ci trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu cu efectul său vindecător. Dacă ne supunem acestui Cuvânt, vom primi vindecare. Suntem noi gata să ne plecăm sub Cuvântul lui Dumnezeu?

Domnul dă din belșug

Au fost ridicate douăsprezece coșuri pline cu firimituri. Cifra doisprezece vorbește despre administrarea lui Dumnezeu prin oameni pe pământ. Dumnezeu are o administrare când împarte Cuvântul și hrănește pe cei care cred. Aceasta trebuie să se realizeze așa cum dorește

Dumnezeu. Nu este permis ca administrarea lui Dumnezeu să fie înlocuită printr-o organizație omenească. Aceasta nu înseamnă însă că în strângerile laolaltă ale credincioșilor domină haosul. Nu, administrarea lui Dumnezeu este călăuzirea prin Duhul Sfânt. Cât de important este să ne supunem acestei călăuziri și carnea noastră să nu devină activă! Acolo unde Duhul dorește să lucreze în libertate, există și riscul acționării cărnii. Rugăciunea noastră trebuie să fie, ca noi să nu fim în niciun caz o piedică în calea binecuvântării pe care Dumnezeu dorește să o dea alor Săi. Dacă frații doresc să se remarce sau nu dețin stăpânire de sine, carnea acționează, și nu Duhul.

Aceste douăsprezece coșuri au și un aspect profetic despre administrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Domnul dă alor Săi în orice perioadă de timp hrană spirituală. Acest lucru va avea loc și după răpirea Adunării. Rămășița credincioasă din Israel va fi hrănită de Domnul din cer, până ce El Însuși va veni. Atunci El va împărți în Împărăția Sa milenară poporului Său pământesc și tuturor oamenilor binecuvântarea Sa. În Psamul 132.14, 15 citim: „Aceasta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit. Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi.” Cele douăsprezece coșuri vorbesc deci și despre administrarea desăvârșită a lui Dumnezeu în acea perioadă viitoare a binecuvântării aici pe pământ.

Încheiere

Când Domnul Isus S-a întors în cer, El i-a părăsit pe ucenici cu mâinile ridicate și binecuvântându-i (Luca 24.50-51). Acum, El îi hrănește și îi binecuvântează din cer pe ai Săi prin Cuvânt. Mai târziu va veni din cer, pentru a introduce rămășița credincioasă din Israel în binecuvântarea Împărăției.

clickbible.org